

Vörös István

München

Itt járn-kelni furcsa volt nekem,
eltévedtem két múzeum között,
mint aki barátját keresve másokat talál,
s utána kiáltják: Elköltözött!

Gallyat folyó, a véletlen sodort,
nem érdekelt, hogy merre járok.
Talán, mert látták, idegen vagyok,
rutinosan kerültek ki a lányok.

Ismerős térre értem hirtelen.
Álmodtam volna, hogy otthon vagyok?
Úgy bukkantam rá önmagamra,
mint rejtett ajtóra a tolvajok.

Ők persze keresik is ezt az ajtót,
én nem önmagammat kerestem,
de hogy a megismerés visszaüt rám,
megtanultam, azon a koraesten.

Már sötétedett lassan.
A lámpáig ereszkedett alá az ég,
divatos volt, drága és nyugati.
Egy szikra hullt, valami semmiség,

de fölkaptam, hurcoltam, versbe írtam,
mutáló hangom még bizonytalan.
A homosex-shop logója kékes volt,
megtanultam, furcsa élet annyi van.

Bátortalan, de világot bolyongó,
életben kezdő, kezdésben öreg.
A pályaudvar felé iramodtam ...
35 éve? Szinte örület.

Az nem vigasz

Minden lépcsőt lesöpör valaki,
s minden ajtót betörnek egyszer.
Mintha a sírodban feküdnél,
hajnal felé az ágyadban úgy fekszel.

Te a múzeumlépcsőt söpröd,
heti ötször egy vödörnyi galambszar.
Művészettörténész akartál lenni,
most az aljamunka marasztal.

Bár aludhatnál, gyorsan felriadsz,
nem sejteted, a múzeumban
épp elvisznek egy Raffaello-képet,
másnap botrány, az ember úgy elképed,
mennyi hiba a lélek-forgalomban!

Mennyi hiba az életedben,
de azt még mindet helyrehozhatod,
most visszaalszol megnyugodva ebben,
nem bántanak a világekorszakok.

A festmények meglesznek egy év múlva,
akkor te már főiskolára jársz.
Az órák helyett gyakran pimpongoztok,
máskor figyelsz, az élre állsz,

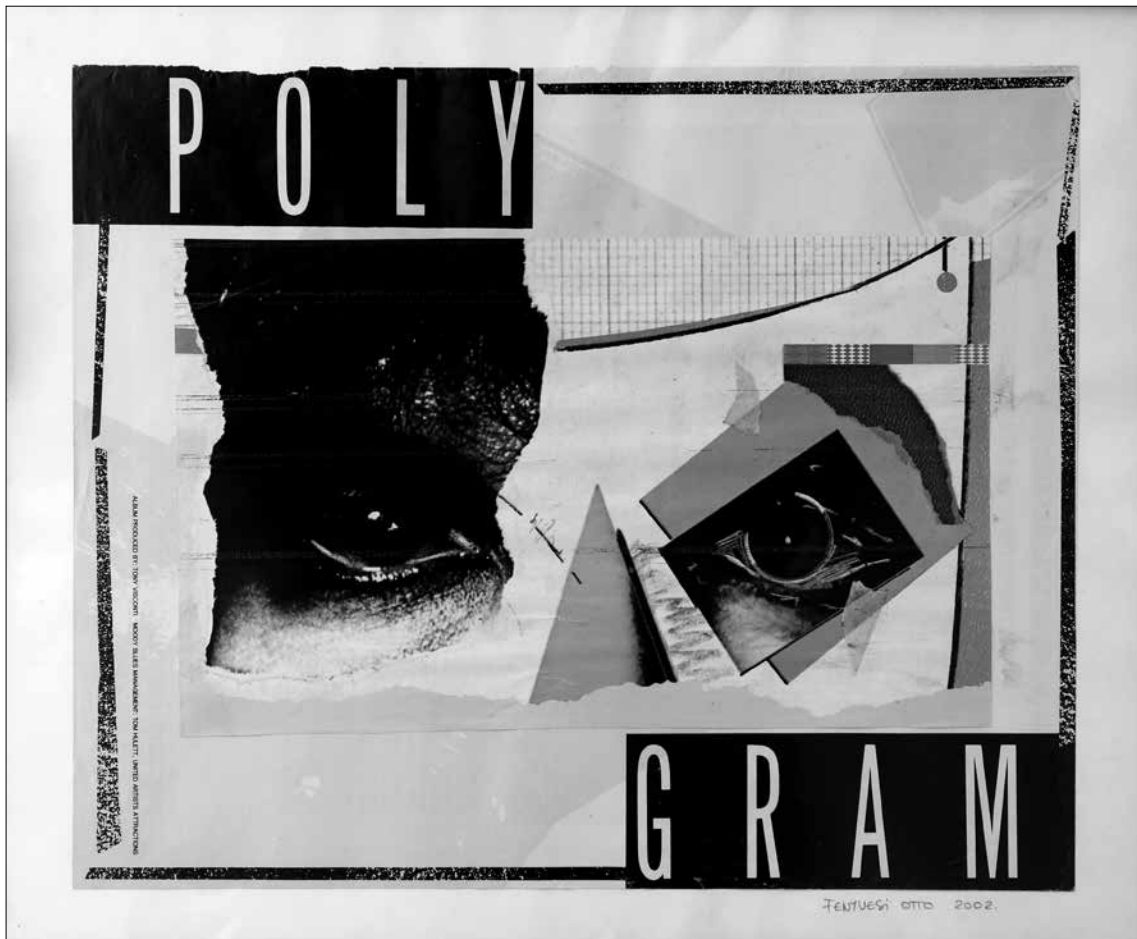
az újdonságokat lesed
könyvhét előtt a kirakatban,
olyan sok tévedés jut ki neked,
elkóborolsz idők között,
két síkon telik életed,
vagy hármon, ötön, hatvanon,
egy fizikus ezen inkább röhög:
„Parányi dimenzió vagy te, angyalom!”

Parányi dimenzió vagyok, ördögök,
az élet velem mindig fölpörög!
Felpereg, riad, ráz, remeg,
ne változtasd meg életed,

inkább vigyed tovább, mi vagy,
nem érti ezt meg angyalagy,
vagy levesben a csirkeszárny,
miféle tarka kételyek
bízhatnak: ne állj meg, haladj!

De gyűlöled a változást,
hogymegmenthesd a nagymamád
a rá előbb kirótt haláltól,
megtennél mindent, mit lehet,
leugranál az alvilágba,
megkérné Kháront, úgy csinálja,
hogy Ő ez egyszer ne juthasson át,
elég is lesz egy halhatatlan –

az nem vigasz, hogy itt él százezer alakban.

polygram

Nehéz báj

Úgy csüng a tér fölött
szürke bundájában a nap,
kopott felhőkbe öltözött,
mint az elhallgatott harag.

Mint az elhallgatott öröm,
olajos köveken szédeleg
valaki, kihez nincs közöm.
Átkutatja a szemetet.

Így országolhat az
ázott veréb és két galamb.
A szenvedésük nem vigasz.
Köhögve kondul egy harang.
Hörögve köpköd egy koma,
a TBC már újra üt,
falmélyedés az otthona,
pár szoba nem messze nekünk.
Foltos betonon rohan egy bogár,
madarat lát, földre lapul.
Vagy inkább megadja magát?
Az önpusztító gyávaság az úr,

süllyed az életszínvonal,
bár jók a gazdasági mutatók.
A múlt előttünk elvonul,
a jövő viszont arra volt,

ahol most bontanak helyet
valami másféle világnak.
Vagy világtalan örület
édes nektára hánytat?

A lassú szürke köd,
mint mikor vízbe tejet döntenek,
hígan úszik a tér fölött.
A levegőt nehéz báj üli meg.